

De allereerst geschorste

ouderling voor een puzzle gesteld

KERKELIJK LEVEN

nemen) een heel andere koers volgde dan in het begin. En vandaar dat de buigende kerkeraden (waar blijft hier ergens het eigen oordeel van mannen, door de Schrift aangesproken als kuberneseis, d.w.z. die 't roer van 't schip in handen hebben en verantwoordelijk zijn voor de vaart?) meenden, ook hierin de synode te moeten volgen. Zij zenden (let op de datum) aan br Feenstra het volgende briefje:

Rijswijk (Z.H.), 15 Dec. 1951.

De Weled. Heer P. D. Feenstra,
Jaagpad 7, Rijswijk Z.-H.

Zeet geachte Heer en Broeder,

De kerkeraden van Den Haag-Z. en Rijswijk Z.-H. in gecombineerde vergadering bijeen op Maandag 10 December 1951, hebben besloten uit te spreken, dat zij, geliet op de besluiten van de Generale Synode van de Geref. Kerken van 1949-'50 te 's-Gravenhage, in de huidige situatie niet tot Uwe schorsing in het ambt, zoals deze in April 1944 is geschied, zouden zijn overgegaan. Aangezien tevens werd besloten, dat door de Kerkeraden van Rijswijk vorenstaand besluit namens voornoemde kerkeraden aan U zou worden medegedeeld, wordt U bij deze van het vorenstaande in kennis gesteld.

Met broedergroeten en hoogachting.

Namens de Kerkeraden van de Geref. Kerk van Rijswijk.
(w. g.) VAN DER PUT, Scriba.

Ja, en wat nu?

Wat betekent deze geste?

Wordt de eens uitgesproken schorsing opgeheven?

Dat staat er niet.

Wordt de eens uitgesproken schorsing gehandhaafd?

Dat staat er ook niet.

Een puzzle.

O, 't is om er tureluurs van te worden. Wat zin, wat waarde heeft zo'n briefje voor God en de mensen?

Eén van beide: of br Feenstra was schorsingswaardig, dat is naar art. 80 een bedrager van grove openbare zonde, of hij was niet schorsingswaardig. In het eerste geval: houdt vol, kerkeraden, in 't bidden, waarvan Uw briefje spreekt, tot Feenstra zich bekeert, of tot de Here zegt: spreek Mij niet meer van deze zaak.

Maar was hij niet schorsingswaardig, dan is er groot onrecht gepleegd. En dan heeft men dat grote onrecht meer dan 7½ jaar laten duren. En dan zulk een briefje? Schande.

U zoudt in de huidige situatie niet tot schorsen zijn overgegaan? Wordt dan mededeel aan openbare grove zonde bepaald door de situatie, en niet door Gods wet? Of zegt U: we zien het thans beter, het mocht ook in 1944 niet — waarom dan niet openlijk Uw berouw uitgesproken en getoond over deze droeve daad?

Misschien hebt U van Dr Praamsma geleerd: br Feenstra is weggelopen. En die weglopen vallen niet meer onder de jurisdictie der kerk. Die zijn niet meer te bereiken. Hun schorsing kan dus niet teruggenomen worden.

O, de wereld van de drogredenen! Want gesteld eens, dat br Feenstra was weggelopen (des neen; hij is bij de kerk gebleven, die kerk die zich houdt aan Schrift, Belijdenis en K.O.) — onverschillig tegenover wie de kerk ook onrecht begaat, al was het de meest brute heiden, 'teerste wat de Here vraagt, is: schuldenkenning, berouw, herstel. In dit geval: br Feenstra, wilt U om 's Heren wil 't aan U begane onrecht vergeven, en weer als ambtsdrager in ons midden plaats nemen?

Dat was op 't standpunt van de vooreen schorsende kerkeraden eenvoudige plicht geweest.

Maar we laten br Feenstra zelf aan 't woord.

Hij schreef:

dat volkomen Rooms is, als men dat laatste weglaat. Hoe durft men?

Ja, maar vergeet U niet: de synode had pas (23 Maart 1944) Prof. Schilder geschorst. En ze had al vroeger (16 Dec. 1943) uitgesproken, dat in de kerken niets mocht geleerd worden, dat niet..... enz.

Ook had ze verklaard (2 Febr. 1944) dat het besluit van de Gereformeerde Kerk van Kampen, hetwelk tot strekking had om vrijheid te laten aan de ambtsdragers, van de leeruitspraken van 1905 en 1942 af te wijken, in wezen niets dan scheurmaking was.

En als 't dan waar is, dat wat de synode besloot, de kerken besloten hebben, dan is het toch wel duidelijk, dat art. 31 K.O. moet ophouden bij „tenzij“ en dat je je aanstands, voetstoots en zonder tegenspreken aan de synode moet onderwerpen, op z'n minst „de facto“.

Twee kinderen Gods

Na Schilder, Holwerda door God ons afgenomen.
Zij gingen voor en erfden 't lot der vromen,
Want Christus Jezus, uit het graf eens opgestaan
Had ook voor hen bij God de schuld voldaan.

Zij streden saam de grote strijd voor vrijheid
In 's Heren Kerk; men wilde hen de blijheid
Om 's Heren Woord te prediken naar recht
Ontnemen door een dualend Kerkgerecht.

Onwetend van het Goddelijk bedoelen
Zit 's Heren Kerk in droefheid weer ter neer,
En richt de blik omhoog tot God de Heer.

O, mochten allen toch de ernst doorvoelen
Van 's Heren prediking in deze mannen dood,
En bidden God om hulpe in de nood.

J. BLOKHUIS.

De synode-vrezende kerkeraden had dus precies uitgevoerd, wat zijn hoge gebiedster verlangde.

En zo blijft de toestand, jaar in, jaar uit: 1945, 1946, 1947 etc.

Tot de synode ineens ontdekt, dat er een „nieuwe situatie“ is ingetreden. Tot deze ontdekking komt ze door het schitterend succes van deputaten tot samspreking met Ds B. A. Bos en de zijnen. En nu wordt een grootscheepse „herenigings“-actie op touw gezet. Daartoe behoort o.a. „dat de kerkeraden moeten nagaan of door hen wellicht schorsingen zijn toegepast op gronden, die met de besluiten der generale synoden niet in overeenstemming zijn te achten en, indien zulks het geval mocht blijken, het noodige te willen doen tot redres“.

Daarvan hadden de kerkeraden van Rijswijk en 's-Gravenhage-Zuid zich niets aan te trekken. Zij waren gehoorzaam geweest en onderworpen; de zenders hadden zich (geheel tegen de regel van Joh. 13:16 in) diep gebogen voor hun gezanten. Maar op de duur (twee jaar nadat de Haagse synode haar „herenigings“-actie aanving) begon men er toch anders over te denken. Nu men goed op de synode „lette“ werd men gewaar, dat ze (zonder iets publiek terug te

de laatste keer nog eens bedankte. Iets dergelijks maakte mijn vrouw mee, die in Pontianak naar een tandarts ging. Die arts is een chinese dame. Iedereen weet, hoe vreselijk duur tandheelkundige hulp hier is, maar deze dame weigerde mijn vrouw iets in rekening te brengen. „Arbeiders op de zendingsterreinen helpen we gratis, mevrouw“ was haar bescheid. We hebben dat dankbaar aanvaard, want de reis alleen kost ongeveer evenveel als het trekken van een heel gebit in Nederland.

Een enkele keer ga ik wel eens met de dokter mee, wanneer hij geroepen wordt in een kampung, die alleen te voet bereikt kan worden. Terwijl de dokter daar zijn werk doet, probeer ik dan wat met de mensen te praten. Reeds beschreef ik een paar van die ontmoetingen in Sandaung, in Ngedang en in Darit (daar zonder dokter). Zo was het nu ook in Limau, een dorp van ruim 250 inwoners. Dat noemen we een grote kampung. Wat doet het wonderlijk aan, wanneer je dan vertelt, waarom we gekomen zijn en wat ons doel is, en het blijkt dan, dat deze mensen juist er aan toe waren om een heel primitief schoolje te bouwen voor hun kinderen, maar..... ze konden geen onderwijzer krijgen. Ja, wel een mohammedaanse, maar dat wilden ze juist niet. Sinds die ontmoeting is er weer een gemeenschap bij, die zich beijvert iets voor de verwezenlijking van onze plannen te doen. Later hoorde ik bij Djelappé (reeds bekend uit een

vorig verhaal), dat Limau ook propaganda had gemaakt in Maraboh, een kleinere kampung in de buurt.

In een land als dit, is elk nieuwtje van grote waarde. Elke ontmoeting, die iemand heeft, wordt des avonds uitvoerig besproken in de kampungs. Hoewel hier geen druk telefoonverkeer is, geen plaatselijk nieuwsblad, geen omroeper, toch weet men hier tot in verre uithoeken, wat in andere plaatsen gaande is. Terwijl ik in Sosok eens zat te wachten in de jeep, totdat de dokter van zijn patiënt terugkwam, sprak me een man aan, die me vroeg of ik de guru was. Toen bleek, dat hij wist, wat ik aan mensen uit het Balantianse, 30 tot 40 km voorbij Sosok, de rimbu in (toen zij in Ngabang waren geweest) verteld had. Dat betekent dus, dat, zonder dat ik het vraag, niet alleen over onze personen, maar ook over onze vertellingen gesproken wordt. We lezen van Paulus, dat hij zo dankbaar is, omdat er „in de gehele wereld“ over het Evangelie gesproken wordt (Rom. 1:8; Phil. 1:18 en Col. 1:6). Wanneer we daaraan denken, dan krijgt elke ontmoeting een betekenis.

Betekent dat nu, dat deze mensen zo graag christen willen worden? Natuurlijk niet! Dat wil geen mens graag worden. De begeerte een christen te zijn kan alleen uit een wedergeboren hart opkomen, maar wij weten ook, dat dat opnieuw-geboren worden een zaak is, die de Heere heel nauw heeft verbonden aan de Kerk en de prediking des Woords (Gal. 4:26). En,

Geachte H.

Uw schrijv
ords ontvan
zekere hoog
deel der lief
geven een g
U in de za
begane onre
mij, dat ger
onjuiste visi
Omdat de
versta, me
clusies welk
mogelijk za
de situatie
naar het ha
en ter harte

In de jar
vergadering
nomen na d
enigheid en
voor beris
vergadering
en de onwe
mochten aa
immers verg
dig te houd
tikel zijn z
alle rechts
besluiten te
nageleefd. E
het nemen
alleen volge
synodes ker
van Belijden
lijke rechten
gesproken c
zen van de
ongeldig wa
opleggen. G
kannen doe
ken hebben
dige) bindis
bleven van
ongeldige t
meenschap
zelfs door

Dat is
van Rulle
ciale Gron
Prof. Holw
zijn overz
van Zaterd
inderdaad.
weten, hoe
noegen Go
tegen zijn
ging, nadat
gebracht, w
profeet, di
hoewel dat
Prof. Holw
kent — w
van Rulle
tingsvonn
de zin, wa
ken, als zij
lie geroepe
geroepen v
Zijn schor
Goddelijk

terwijl wij
mensen on
de kampu
den wil, c
kondigen.

Zo ontz
een christ
de dagen
sneuvelde,
vele omzw
waar hij v
kreeg. Nu
nistrateur
„Ja, mene
maar de
houden ge
verdrietig,
veelzegger

Op één
toen mez
Meteen v
Ik kende
bische afk
een begre
geconstat
ders dan
se vloek.
vloeken v

ONTMOETINGEN

Beste Vrienden,

Haast had ik hierboven gezet: „Toevallige Ontmoetingen“, want zo noemen we dat meestal; maar ook ik heb vroeger geleerd, dat het woord „Toeval“ een gevaarlijke betekenis heeft gekregen en juist bij ontmoetingen als waarvan ik nu vertellen wil, is 't voor mij heel duidelijk, dat er niets „bij geval“ geschiedt.

Een voorbeeld. Aan boord van de boot, die ons van Java naar Borneo bracht, kwam ik in aanraking met een groepje heel moderne mensen, die onze gedachten omtrent de Kerk en ons werk maar „heel raar“ vonden. Op één na, die, bemerkende, dat ik als volslagen vreemdeling in Kalimantan Barat (dat is de Indonesische naam voor West-Borneo) zou staan, mij in een afzonderlijk gesprek zijn diensten aanbod, om me bij de onderwijs-autoriteiten in Pontianak te introduceren. Die goede man heeft daar een halve dag aan opgeofferd en bracht me o.a. in contact met..... de christelijke Hoofdinspecteur Huta Péa, een Tapanulijer, die mij tot de dag van zijn overplaatsing met veel raad terzijde heeft gestaan. „Omdat we van één geloof zijn, meneer“ zo antwoordde hij, toen ik hem